

“Zelfs na de Barbies had hij het nog niet door”

Joos Van Goethem, zoon van Antwerpse rector, is trots op de steun van zijn ouders na zijn coming-out

Joos Van Goethem en zijn vader. “Onze grootste schok was niet zijn geaardheid, maar wel dat we die totaal niet hadden gezien”, zegt Herman Van Goethem. FOTO PATRICK DE ROO



JOOS VAN GOETHEM

Leraar en homo

“Outing is altijd een moeilijk proces. De steun van de directe omgeving speelt dan een grote rol. Ik zie nog altijd jongere homo's bij wie dat een probleem is.”

De steun van je directe omgeving speelt een grote rol. Ik zie nog altijd holebi-jongeren bij wie dat een probleem is. En overigens niet alleen bij moslims, Oost-Europeanen of gelovige Afrikanen, maar net zo goed nog bij autochtone Vlamingen.”

Voorbeeld voor leerlingen

Als leraar komt hij bewust uit voor zijn geaardheid. “Het is voor veel jongeren de eerste keer dat ze in hun directe omgeving, in dit geval in de klas, iemand kennen

die homo is. Voor diegenen die het zelf zijn, geeft dat vaak steun. Dat merk ik aan vragen die ik soms krijg. En hoe ik ze kan geruststellen dat ze niet bang moeten zijn als ze twifelen, dat hun gevoelens hoe dan ook oké zijn, dat ze er wel zullen uitkomen.”

45% van de holebi's heeft tijdens het opgroeien zelfmoordgedachten. “Dat snap ik – al heb ik er zelf nooit last van gehad – want het is toch vaak een eenzame weg naar de zelfaanvaarding. Al de anderen lijken normaal en gelukkig, alleen jij niet.”

En voor ouders, hoe ruimdenkend ook, is het toch altijd schrikken. “Je ziet het traditionele patroon – een huwelijk, kleinkinderen – plots wijzigen. Dat is niet niks.” Daarom is hij ook trots op zijn vader. “Maar meer nog dan trots, ben ik geraakt als ik zijn verhaal lees – dat ook het verhaal van mijn moeder is.”

DIRK HENDRIKX

Joos Van Goethem, 30 jaar, leraar en homo, kan er vandaag smakelijk om lachen. “Ook toen ik op mijn vijfde voor Sinterklaas Barbiepoppen vroeg, stonden mijn ouders daar verder niet bij stil.” Zijn vader, dat is Herman Van Goethem, rector van de Universiteit Antwerpen. Herman vertelt in *Knack* openhartig over hoe het is om ouder te zijn van een andersgeaard kind.

• “Ik stond aan de grond genageld”, zegt de rector over de coming-out van zijn zoon toen die 16 was. “Onze grootste schok was niet zijn geaardheid, maar wel dat we die totaal niet hadden gezien. Zo'n cruciaal deel van je eigen kind en wij kenden dat niet?” Herman Van Goethem deed zijn verhaal als ambassadeur van het project “Trotse ouders van holebi's”. Bij het Antwerpse Roze Huis start

vanaf 24 september een praatgroep over dit thema.

De zoon die Herman Van Goethem destijds zo'n schok bezorgde, is Joos, leraar aan het Onze-Lieve-Vrouwecollege op de Frankrijklei. “Ik herinner me het nog levendig: het was in de vakantie na het vijfde middelbaar. Ik was toen een eerste keer verliefd geweest op een jongen die hetero was en niet verliefd op mij, zoals dat dan gaat. Ik was alleen met mijn ouders aan het wandelen, zonder broers of zus, toen ik het heb gezegd. Mijn moeder zei dat ze het gevoel had dat er zoiets ging komen, hoewel ze toch echt wel verrast waren.”

Omgaan met pestgedrag

Zijn vroegste herinnering aan zijn ‘anders zijn’ waren de Barbiepoppen. “Daar is toen een foto van gemaakt, met mij op de grond en voor mij de poppen met hun lange haren. Mijn jongere broer was een

Lego-man, maar dat interesseerde mij niet. Mijn ouders vonden het zonder meer goed. Het zijn twee verstandige mensen, maar ze stonden er verder niet echt bij stil. Dat gevoel dat het oké was, was heel belangrijk. Soms hoor je zeggen dat je geaardheid niet zoveel uitmaakt, dat het maar een klein onderdeel is van je identiteit. Maar dat klopt niet. Het maakt heel veel uit, voor wie je bent, hoe je in het leven staat, hoe je kijkt naar de dingen...”

Onze samenleving is erg ‘heteronormatief’ volgens Joos. “Je voelt snel aan allerlei kleine dingen dat je afwijkt. En werkelijk elke homo is ooit wel eens gepest en moet de confrontatie daarmee aangaan op het moment van zijn coming-out. Want je geeft je pesters dan gelijk. Je bent dus echt een *jeanette*.”

“Het is altijd een moeilijk proces, maar ik ben nog zelfverzekerder en assertiever geworden nadat ik ermee naar buiten was gekomen.